

stand, som ikke er i Strid med Grundloven, saa er Regjeringen netop med Hensyn til provisoriske Love i en ganske anden Situation end med Hensyn til den øvrige Lovgivning. Det er klart, at Regjeringen har det i sin Haand, naturligtvis under sit Ansvar og med Hans Majestæts Samtykke, at give Bestemmelser med Hensyn til en provisorisk Tilstand; og Jagen vil jo nægte, at Regjeringen kan sige: vi ville have, at den eller den provisoriske Lov skal gælde saa og saa længe, 3, 4, 5 Uger, indtil de eller de Omstændigheder indtræde, eller — man finde det rigtigt eller ikke — knytte dens Bestaaen til en Afgjørelse af Regjeringen selv. Der havde Intet været i Veien for, at det udtrykkelig kunde have været optaget i den her omhandlede provisoriske Lov, at Indenrigsministeren, som var den, der havde med Sagen at gøre, fik denne Bemyndigelse fra Kongens Side, men saaledes, at han kun kunde bruge den i saa og saa lang Tid, eller at det var afhængigt af de eller de Omstændigheder, om den kunde bruges eller ikke. Det staaer jo fuldkommen frit at kunne optage alt dette under den provisoriske Lovs Omraade. Men derfor har Regjeringen netop i disse Forhold en langt større Frihed end ellers, og derfor synes det mig, at man saameget mindre kunde falde paa at gjøre nogen særlig Indsigelse gjældende mod, at en saadan given Bemyndigelse udenfor den egentlige Lov — thi i den Retning er der stor Forskjel mellem de gjennem vedkommende Rigsdag givne Love og provisoriske Love — var tilbagefaldt, som skeet er, naar Forholdet førtes tilbage til det Punkt, der var givet ved Loven af 6te April. Naagtet det jo er et Spørgsmaal, som er af en underordnet Betydning, troer jeg derfor virkelig, at det vilde tage sig heelt besynderligt ud og være fuldkommen i Strid med den Praxis, der hidtil er fulgt af Rigsdagen, om man nu, efterat Sagen er bleven opfattet og gjort gjældende paa denne Maade, pludselig vilde komme til saa at sige igjen at sætte Liv i denne provisoriske Lov, for derefter ved en ny Lov at gjøre et forgjæves Forsøg paa at slaae den Døde ihjel.

J. N. Hansen: Jeg troer nu, der hos den Minister, der har bevirket Hans Majestæts

Resolution af 17de Marts, har været en Tøselse af, om ikke en Erkendelse af, at han ikke kunde ophæve en provisorisk Lov uden ved en ny provisorisk Lov, og at han derfor med frit Forsæt har valgt de Udtryk, som jeg oftere har fremhævet, at Bemyndigelsen ikke længer bliver at benytte, istedetfor at sige, at Loven ophæves; det forekommer mig, at det er klart, at disse Udtryk kun kunne tænkes at være brugte af Hensyn til, at man selv sølte, at der udfordres en provisorisk Lov for at hæve en foregaaende provisorisk Lov. Naar den ærede Minister siger, at naar jeg ikke finder, at det at sige, at Loven ikke længere bliver benyttet, er det samme som at sige, at Loven er ophævet, saa kjenner jeg ikke Lovsproget, saa skal jeg dertil svare, at jeg vel ingenlunde gjør Paastand paa at kjende Lovsproget, men at dog ingen Lov i den Tid, jeg har havt den Ære at sidde her i denne Forsamling, og det er nu 10 Aar, er bleven hævet ved de omtalte Udtryk; hver Gang, man i den Tid har hævet en Lov, har man ligefrem sagt, at den eller den Lov ophæves, men man har ikke brugt disse Udtryk. Om de ere brugte tidligere i Lovsproget, er en anden Sag, men jeg troer ikke, at det i de sidste 10 Aar har været Lovsprog at sige: Den og den Lov benyttes ikke længere. Jeg kan fremdeles ikke med min bedste Villske finde den ærede Ministers Forklaring tilstræffelig. Han har gjort gjældende, at det jo kunde være sagt i den foreløbige Lov, at Ministeren kun kunde benytte den Bemyndigelse, der er givet ham til den og den Tid; ja, men saa var jo netop det skeet, vi ville have, saa var Grændsen sat i en foreløbig Lov. Hvad enten det skeet i den samme eller i en ny, saa var jo derved den Førdring, som herfra er opstillet, opfyldt, men det er jo netop Indvendingen, at det ikke er skeet ved en foreløbig Lov, det være sig den samme eller en anden, men det er skeet ved en Bessendtgjørelse, ved en Kongelig Resolution, og det er dog soleklart, at kan en Kongelig Resolution erklære, at den foreløbige Lov ikke bliver at benytte, saa kan en ny Kongelig Resolution erklære, at den bliver at benytte — det Eine maa følge af det Andet. Naar man nu gjør gjældende, at man ikke skal